

UITGEVERIJ WOORD IN BLIK IS OPGERICHT OM PROFESSIONEEL WERK TE LEVEREN VOOR EEN SCHERPE PRIJS. HIERDOOR IS HET MOGELIJK EEN KLEIN PUBLIEK TE BEDIENEN MET BIJZONDERE UITGAVEN.

NIETS UIT DEZE UITGAVE MAG WORDEN VERVEELVOUDIGD EN/ OF OPENBAAR GEMAAKT, DOOR MIDDEL VAN DRUK, FOTOKOPIE, MICROFILM, DIGITAAL OF OP WELKE ANDERE WIJZE OOK, ZONDER VOORAFGAANDE SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE RECHTHEBBENDEN.

AUTEUR: MIKOLA VASILJOVITSJ HOHOL
ORIGINELE TITEL: Записки сумасшедшего
EERSTE UITGAVE: 1835

© 2019
VERTALING: ARIE VAN DER ENT
ILLUSTRATIES: JOHNBIESHEUVEL.COM
ONTWERP: STEENKAMERDESIGN.NL
DRUKWERK: NEW ENERGY DRUKWERK

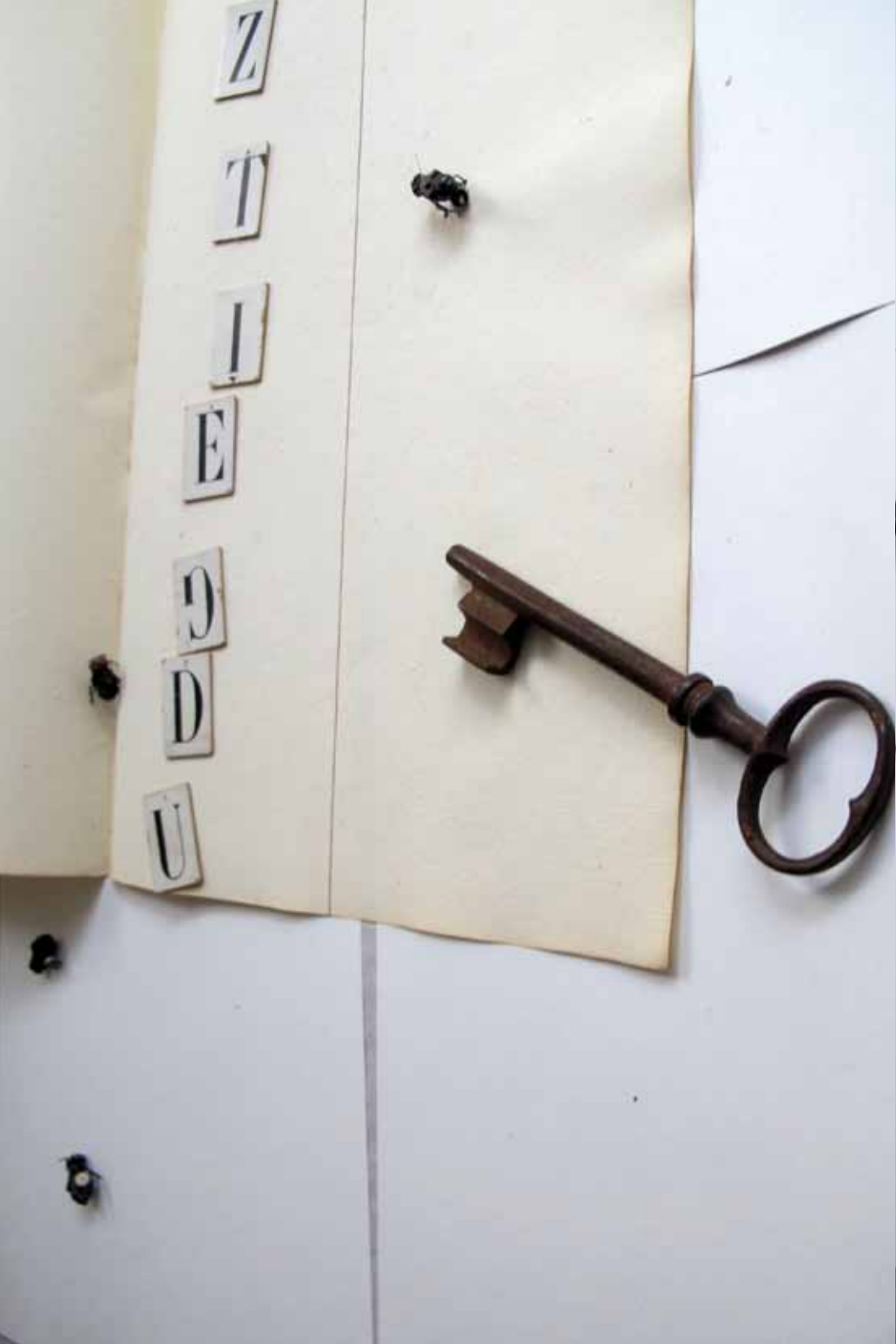
ISBN 978-94-91389-17-7
NUR 302

WWW.WOORDINBLIK.NL

MIKOLA HOHOL

VERTAALD DOOR ARIE VAN DER ENT
GEÏLLUSTREERD DOOR JOHN BIESHEUVEL

3 OKTOBER.

Vandaag heb ik zoiets raars meegemaakt. Ik was vanmorgen niet zo vroeg uit bed en toen Mavra mijn gepoetste laarzen kwam brengen vroeg ik hoe laat het was. Toen ik hoorde dat het al ver over tien was, kleeedde ik mij zo snel mogelijk aan. Ik moet zeggen dat ik het liefst helemaal niet naar het departement was gegaan, want ik wist van tevoren wat een zuur gezicht de chef van de afdeling zou trekken. Hij voegt me de hele tijd toe: 'Wat is dat toch altijd voor janboel in je hoofd, man? Je rent af en toe rond als een kip zonder kop en soms maak je er zo'n rommeltje van dat de droes zelf er geen wijs uit kan, dan gebruik je een kleine letter in de aanhef en vergeet je de datum en het dossiernummer.' De ouwe zemel! Hij is vast jaloers dat ik op de kamer van de directeur pennen mag slijpen voor zijne excellentie. Kortom, ik was niet naar het departement gegaan als ik de kassier niet had hopen te treffen, om van die vuile jood misschien een klein voorschot op mijn traktement los te krijgen. Dat is me een heerschap! Dat hij ooit een maand vooruit zou geven – mijn god, nog niet met sint-juttemis. Je kunt vragen wat je wil, maar al crepeer je, al zit je finaal aan de grond, hij

II NOVEMBER.

Vandaag op de kamer van onze directeur gezeten, drieëntwintig pennen voor hem geslepen en voor haar, ai, ai... voor hare excellentie vier. Hij vindt het heel fijn als er zoveel mogelijk pennen staan. Goh! Wat moet dat een knappe kop zijn! Hij zwijgt altijd, maar in zijn hoofd is hij steeds aan het wikken en wegen denk ik. Ik zou wel eens willen weten waar hij het meest over nadenkt, wat er omgaat in dat hoofd. Ik zou wel eens van heel nabij het leven van die heren willen gadeslaan, al die dubbelzinnigheden en paleisgrappen – hoe ze zijn, wat ze doen onder elkaar – dat zou ik nu wel eens willen weten! Ik dacht een paar keer een gesprek aan te knopen met zijne excellentie, maar verdorie, mijn tong gehoorzaamt gewoon niet: dan zeg je alleen dat het warm of koud is buiten, maar verder breng je helemaal niets uit. Ik zou wel eens een kijkje in de zitkamer willen nemen, waarvan je alleen soms de deur ziet openstaan, en voorbij de zitkamer nog een kamer. Goh, wat een deftige bedoening! Wat een spiegels en wat een porselein! Ik zou er wel eens een kijkje willen nemen, in de andere helft, waar hare excellentie huist, daar zou ik nu wel eens heen willen! Naar haar boudoir: hoe daar al die potjes staan, al die flesjes, en een bloemen, dat je gewoon bang bent er tegen te ademen; hoe haar jurk daar ligt neergevlid, die

meer lucht lijkt dan jurk. Ik zou wel eens een kijkje in haar slaapkamer willen nemen... dat moet wonderbaarlijk zijn denk ik, dat moet paradijselijk zijn denk ik, meer dan hemels. Het bankje willen zien waar ze bij het opstaan haar voetje op zet, hoe ze aan dat voetje een kousje doet, zo wit als sneeuw... ai! ai! ai! Niet doen, niet doen... zwijgen.

Vandaag ging mij echter opeens een licht op: ik herinnerde me het gesprek van die twee hondjes dat ik op de Nevski Prospekt had gehoord. Mooi, dacht ik bij mezelf, nu kom ik overal achter. Ik moet de correspondentie onderscheppen van die twee rothondjes. Dan word ik vast heel wat wijzer. Ik moet bekennen dat ik Madgy zelfs een keer bij me heb geroepen en zei: 'Luister, Madgy, we zijn nu alleen. Als je wilt doe ik de deur ook nog dicht, dan kan niemand ons zien; vertel me alles wat je weet van je juffrouw, wat ze doet en hoe ze is. Ik zweer je dat ik het aan niemand verklap.' Maar dat sluwe rothondje deed haar staart tussen haar benen, kromp ineen en liep stilletjes de deur uit, alsof ze niets had gehoord. Ik had allang het idee dat een hond een stuk intelligenter is dan een mens, ik was er zelfs zeker van dat ze wel praten kan maar dat ze alleen een beetje koppig is. Ze is buitengewoon politiek: er ontgaat haar niets, geen menselijke stap. Nee, wat er ook gebeurt, ik ga morgen naar het huis van Van Dieren, ik hoor Fidèle uit en als het lukt, pak ik alle brieven mee die Madgy haar heeft geschreven.

12 NOVEMBER.

Om twee uur `s middags ging ik op pad, vastbesloten om Fidèle te zien en haar uit te horen. Ik kan niet tegen de koollucht die je uit al die kleine winkeltjes aan de Burgerstraat tegemoet walmt. Bovendien komt er onder de poort van elk pand zo'n helse stank vandaan dat ik mijn neus dichtkneep en in volle vaart voort holde. En dan laten die rottige ambachtslui ook nog eens zoveel roet en rook uit hun werkplaats komen dat iemand van adel er onmogelijk langs kan wandelen. Toen ik eenmaal op de vijfde verdieping aan de bel trok, deed er een meid open die niet geheel onknop was om te zien, met van die kleine sproetjes. Ik herkende haar. Het was hetzelfde meisje dat met die oude vrouw had gewandeld. Ze kleurde een beetje en ik snapte meteen: jij wil een vrijer, schatje. 'Wat is er van uw dienst?' vroeg ze. 'Ik moet uw hondje spreken.' Die meid was dom! Oliedom, dat zag ik nu! Ondertussen kwam dat rothondje aankeffen. Ik wilde haar vastpakken, maar het kreng zette zowat haar tanden in mijn neus. Ik had echter wel haar mand in de hoek zien staan. Kijk, dat moest ik net hebben! Ik liep ernaartoe,

